

Familjen Blindt.

Fortælling af J. B. Aris.

(Fort. fra forr. No.)

Underligste Glæde," var Idas og hendes Hjerter bankede heftigt, da hun bragte Fru Blinns. "Hendes Mand som hjertige Gud!" var det eneste, der faldt hende ind på det øjeblik, da hun rejste sig, og hun fulgte hende til Faderens studekammer.

Hustruen traadte ind i sin Mandens studekammer, og hun ene med ham. Hun havde hørt om de forskellige og stærke Ord, de gik om, og hun var kommet til sig selv, og hun var kommet til sig selv, og hun var kommet til sig selv.

Hun havde Begge, maatte lige fra Adamiens Stund, længtes paany efter at det lykkedes Samliv som i den Tid af deres Højteskab; men den, som de bar i deres eget Hjerter, mere og mere fjernet dem fra hinanden.

Nu havde den fjære Gud atter dem sammen, og den Midtighed og Hævnhed, som de fra den Stund hinanden, naar enten Mand eller hustru for et Øjeblik lod sig beherske af Begjæret, viste, at Gjenforeningen end og oprigtig.

Midt i tilbavgte Ida og hendes hvide angstelige Tænder, uaiget det mest tillidsfulde Haab om et lykkelig Fremtid for deres Forenede.

Der hængte endnu en Tid, for Blindt forlot sit Engleje, og i den Tid var hans Hustru bestandig hos ham.

Efter et Maanedstids Forløb, da han igjen var fuldtommen helbredet, blev Boudeser og hans Hustrus indbudne til Ligemed den gamle Løge, for, i disse saa Benneres Forværelse, at fæstligende deres Sønns Fortøvelse med Ida Vægger, som Løge atter blev forende paa deres Selskabslyst.

Mellemtiden havde den unge Blindt begjært til at lære Landbrønnen paa en Nabogaard, idet han en Gang for alle opgav Musiknaget.

Det var i deres Børns Hjemmeliv, at Forældrene ligesom levede et nyt Liv, idet indbyrdes Kjærlighed og ydmyg Hengivelse i Herrens Vilje forvænde dem alle.

at al Hengivelse søndt bort og jeg var saa rolig ved Tanken om, at jeg skulde dø, thi Herren havde sagt mig, at han vilde være mig en naadig og kjærlig Fader. Jeg havde læst og hørt Saameget om Sindendes Begrænselse, at jeg maatte være forberedt paa det værste. Giv mig tilbage til Livet, o Herre, faldede jeg, og saa fandt Du vil forbarme Dig over mig, skal det blive bedre med mig. Jeg føler, at jeg hidtil har været død for Dig og for Livets sande Glæder, derfor har jeg forfattet at gaa den forfærdelige Skæbne imøde, som truer mig. I det Samme saldt Herrens Ord mig ind: Er det muligt, da lad denne Kalk gaa fra mig; dog ikke min, men Din Vilje. Nu maa jeg atter være kaldet til en naturlig Søn, thi da jeg atter kom til mig selv, var min første Indskyftelse at flaa fra mig, thi jeg søgte nogle kraftige Næver tage sat paa mig paa en mindre blid Maade, og jeg maa vel ikke have brugt Arme og Ben saa helt dærligt, thi da jeg slog Djænele op, var jeg tre Mennesker lode ud af mit Værelse og jeg hørte det ene udsløde et Brøl.

Blindt havde lagt sig til Hvile, da han havde anstrængt sig mere end han kunde taale, og hans Hustru og Børn troede han slumrede, men paa engang vendte han sig atter til dem: "Jeg tror, I vil vilge mig. Eders Moder har gjort det. Ja, jeg ved, hvad Du vil sige," afbrød han sin Hustru blidt, da hun vilde tale, "Du bad ogsaa mig om Lignelse, men jeg har hørt den største Stjål, og gaa med Dig, min elskede Søn. Den barnhjertige Gud give Din Moder og mig Kraft til at holde vort Værelse, heretter at leve med hinanden som det sommer sig et kristeligt Hægterpar."

Blindts Sømtale med sin Kone og hans Hævnelse til deres Børn havde imidlertid ubrømt hans Kræfter, saa at han atter fandt udmattet tilbage paa Yuben.

Der hængte endnu en Tid, for Blindt forlot sit Engleje, og i den Tid var hans Hustru bestandig hos ham.

Efter et Maanedstids Forløb, da han igjen var fuldtommen helbredet, blev Boudeser og hans Hustrus indbudne til Ligemed den gamle Løge, for, i disse saa Benneres Forværelse, at fæstligende deres Sønns Fortøvelse med Ida Vægger, som Løge atter blev forende paa deres Selskabslyst.

Mellemtiden havde den unge Blindt begjært til at lære Landbrønnen paa en Nabogaard, idet han en Gang for alle opgav Musiknaget.

Det var i deres Børns Hjemmeliv, at Forældrene ligesom levede et nyt Liv, idet indbyrdes Kjærlighed og ydmyg Hengivelse i Herrens Vilje forvænde dem alle.

pagnoner, sølte sig træt og trængte til at hvile sig for at gruble i Fred og Ro. Han havde, inden han gikte sig, tænkt sig det ægtefællelige Liv helt anderledes. Han havde forestillet sig, at han da med dobbelt Interesse skulde arbejde paa yderligere at forøge sin Formue, og at han, naar han kom træt hjem efter det anstrengende Tankarbejde, i sin Hustrus Hengivenhed skulde hente Styrke til nyt Arbejde. . . . Men saaledes var det ikke gaaet. Imellem dem fandtes der intet fælles. Hun var ligegyldig overfor ham og havde kun Sans for sine For nøjser, sine Promenader, Visiter og Valler.

Aldrig før havde han følt denne Tomhed saa trykkende som idag. Korteff, hans Kompagnon og Naabogiver i alle vigtige Foretagender, havde om Formiddagen sagt til ham:

"I Dit Sted vilde jeg uden Betænkning tage mod et saadant Forslag; hvis vi sælger Fabrikkerne i Der, behøver Du ikke længer at rejse did, men kan næsten stadig blive hjemme hos Din Fru. Naadefor Dig med hende; hun vil sikkert blive glad. . . ."

Det korteff havde selv smaalet af sin, som han syntes, sine Sjæmt. Men Boris Paulovitsch saa alvorlig ud, thi han havde ikke den ringeste Anledning til at antage, at hans Hustru vilde blive saa synderlig glad af den Grund. I det højeste vilde hun maatte sige: "Ja, det var godt, at Du fik mindre at varetage!" men det vilde hun sikkert sige med den mest ligegyldige Mine af Verden.

"Nej, naturligvis elsker hun mig ikke, det er tydeligt," mumlede Tschernin, idet han satte sig ved Strivebordet og mekanisk aabnede nogle Breve. "Nej, hun elsker mig ikke," gjentog han tankfuldt, "det er derfor, jeg ingen Lykke kan finde med hende. Hos hende findes ikke en Gnist af den Tid, som flammer inden i mig. Hun ægtebe mig kun for mine Penges Skyld. Jeg er stug, kedelig og derhos frastubende i min Maade at være paa, medens hun kun levede for Adspredelse. . . . Jeg er hængt, men rig, og derfor. . . ."

Han faldede dybt og lænede sig baglængs mod den høje Stoleryg af indlagt Røddetræ. Albrig havde han tænkt sig, at han kunde blive saa andelig selv. Hidtil havde han været overladt med Forretninger og kun tænkt paa, hvorledes han skulde kunne fortjene saa mange Penge som muligt og give største Parten deraf til sin Fru, for at hun efter Godebetændende skulde bortarbejde den. Hun takkede naturligvis og fyssede han hertegetende. Men idag kom han for første Gang til at tænke paa, at han end ikke havde det mindste Bevis paa hendes Kjærlighed. Denne Tanke blev snarlig stærkere hos ham og fortrængte snart alle andre Tanker.

Paa hans runde, glattebuede Ansigt viste der sig krampagtige Trækninger, noget, som altid var Tilfældet, naar han var i stærk Sindsbevægelse. Han vilde gjerne have været ganske alene og sluppet for at høre hin usle Musik, for at han i Ro og Røge kunde gruble og udsponse et eller andet Middel, som kunde fæste ham Klarhed. Det var ham rent ud mobdgløst at se sin Hustru, saalænge han endnu ikke havde forjaget enhver Tvivl. Hvis hun virkelig ikke elskede ham, hvorfor skulde han da længe leve for hende og ved hende! —

"At gik sig i en Alder af firre År med en nittenaarig Digt og ventte Kjærlighed af hende," anmulede han med en lunsket, ironisk Latter, som dog grændsede til Graad. Nu først indfaldt han, i hvor høj Grad han elskede sin Hustru — en Kjærlighed, saa stærk, at en pludselig opdukende Døvl skulde kunne gjøre ham tosløt, hvis den fik Indpas hos ham.

Tonerne fra Pianoet forstummede. Lette Tria hørtes, og paa Dørtærskelen viste sig Alexandra Petrovna, hans Fru, en statelig Kvinde med mørke, lyncende Øjne. "Ah, jeg vidste ikke, at Du allerede var kommen," sagde hun. "Kan Du tænke Dig, at Børnene hos Kars' har faaet Marslinger, saa at Ballet idag maatte opgives." "Ja saa," svarede Tschernin med en saa mæt Stemme, at Alexandra Petrovna blev forandret. "Hvorledes har Du det?" spurgte hun. "Er der haardt Dig noget ubehageligt?" Boris Paulovitsch saa skarpt paa hende, men kunde neppe spore nogen tydelig Bevægelse i hendes Ansigtstræk. Pludselig fik han en Ide. Nervøse Trækninger forvred hans Ansigt, han blegnede stærkt og svarede: "Ja, desværre! Jeg har ikke villet stræmme Dig ved at tale berom tidligere, men Du maa selv have lagt Mærke til, hvor alvorlig, urolig jeg har været, saa at jeg ikke længer kan bølge det for Dig. Forretningsgerne gaar daarlige. . . ."

nene op og saa svigt paa ham med tydelige tegn paa Uro. Tschernin rejste sig uden at vende sine Øjne bort fra hende; hans Hjerter bankede saa stærkt, at han syntes at høre dets Slag.

"Daalmobighed!" sagde han og hængte sig noget fra Strivebordet, for at Lyset ikke skulde falde paa hans stærk. "Ser Du, min Forretning gennemgaar for Tiden en meget kritisk Periode. Alt hænges saa at sige i et Haar. Jeg har sat alt paa Spil, og den mindste Uforsigtighed eller Tilfældighed kan berøve os hele vor Formue. Nu forstaa Du, hvorfor jeg ikke kan føle mig rolig."

Medens han talte, var Alexandra Petrovna bleven blegere og blegere. Hendes Øjne skjød heftige Lyn og blev mørkere og mørkere. "Men jeg forstaa ikke," sagde hun med Anstrengelse, "hvorfør har Du sat alt paa Spil?" "Fordi en Tilfældighed kunde have fordoblet min Formue."

"Og saa mister Du alt nu!" afbrød hun heftigt. "Har Du maatte Ret til at handle saaledes og indtil den Grad glæmme mig? Du har ikke sagt mig et eneste Ord, og derfor har jeg været rolig i den Tro, at vi havde vort paa det tørre for bestandig." "Hvad skulde jeg gjøre? Det er min Fejl," mumlede Tschernin, med Røje udtalende Ordene. Han havde ikke forudsat, at det skulde gribe hende saa stærkt. Hun trak forbitret paa Skuldrene; derpaa gik hun hen til ham og spurgte: "Hvis det nu mislykkedes, har vi da slet intet tilbage?" "Nej, intet."

"Men — svar oprigtig — har Du ingen Grund til at haabe paa et heldigt Udfald? Kan vi ikke redde en Del? Er Du vis paa, at Du ikke har tænkt tagt fejl?" Disse Spørgsmaal fremsøgte hun med bierende Røst. Tschernin svarede med et Suk: "Jeg maa tvertimod sige Dig, at jeg ikke har taalt om det værste. Jeg sagde Dig nus, at alt hang i et Haar. Saa vid da, at det allerede er afgjort, alt er styrtet sammen. . . . Vi har ikke længer noget. . . ."

"Hvad? Hvad siger Du," raabte hun, og hendes fingre krampede heftigt hans Skulder. En saa ondtfabstuld Tid flammede pludselig op i hendes Øjne, at Boris Paulovitsch ufrivillig lukkede Øjnene af Forfærdelse. Under en Pause, hvorunder han samlede sine Kræfter, vedblev han: "Gjennem min Uforsigtighed er vi bragte til uundgaaelig Ruin. . . ."

"Luudgaaelig Ruin!" gjentog Alexandra Petrovna mekanisk med tomt Røst. Hendes skjønne Ansigt blussede op af tilbageholdt Vrede. Tschernin saa, hvor vanskeligt det faldt hende at lade være med at slenge ham et "Usting!" i Ansigtet. "Og jeg kunde indbilde mig, at hun elskede mig!" tænkte han og forsøgte at vinge Munden til et Smil for ikke at briste i Graad. "Ja, ruinerede!" gjentog han. "Der gaves en Tid, da jeg havde saa megen Energi, at jeg endnu kunde have bragt alt i Orden igjen. Jeg skulde have arbejdet med fortvilelens Rød, og jeg vilde ikke have været bange for Undergangen, selv om jeg sad ved dens Rand. Jeg skulde have reddet mig, rejst mig op igjen, mere slet maatte end nogeninde tidligere."

"Og hvorfor tæn Du ikke det nu?" Det skal jeg sige Dig. Tidligere var jeg stærk, men nu er jeg svag og træt, fordi jeg ikke længer tror paa Din Kjærlighed; disse overnaturlige Anstrengelser vilde nu bræde mig, fordi Livet ikke længer har noget Værd for mig."

"Min Kjærlighed! Hvorfor taler Du saa? Har vi Tid til at tale derom nu!" afbrød Alexandra Petrovna i en haard Tone. Derpaa vedblev hun efter en Stunds Besindelse: "Nej, jeg forstaa ikke. . . . Jeg ved jo ikke, hvad jeg siger. . . . Hvor kan Du tro? . . . Jeg elsker Dig jo mere end alt andet i Verden, Dig, som er saa forsandig og stærk! . . . Du, ved mig, ved os fra Fortiddommen! Jeg elsker Dig! Jeg elsker Dig! Hvorledes skal jeg kunne overbevise Dig derom?" Hun vilde omfavne ham, men Tschernin holdt hende i Afstand — forsigtig, som om han var bange for at bræde hende med sin angstebe Næve. "Vent," afbrød han hast, "det er endnu ikke alt."

Han gik hen til det store Stab, aabnede det langsomt og fremtog nogle Bunder Væddepapirer, som han fæstede paa Strivebordet. Alexandra Petrovna betragtede ham uden at forstaa hans Henst. "Hør efter," vedblev han og saa skarpt paa hende, "jeg er endnu mere fysisht end Du tror. Det er gaaet saa vidt, at mit Bø imorgen skal forjegles og stilles under Konkursvaretagelse. Disse Penge — omtrent 50,000 Rubler — skulde efter Bestemmelsen anvendes til at betale Resten af den Gæld, jeg har paadraget mig ved forsvundet Børsfæl. (Fort.)

BANK-AT-DELING

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: \$200,000. — Udbetalt Kapital: \$50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Betsler udstedes paa alle Europas levende Byer, Dampskibs Billetter tilfals, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udblaanes paa forskjellige Vilkaar. Vi gjør Udblaaninger i gode Forme en Specialitet.

Geo. E. Lean, President. A. E. Cady, Vicepr. C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEB.

Almindelig Bankforretning udføres. Penge tillæns paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Eftersked. Betsler udstedes paa alle levende Stæder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Rotary Public tilstede i Banken.

G. S. Schlytern, Præs. Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skæntes Jnbassering, hvilket besøres med rimelig Bedrøgel. Højeste Rente betales paa Penge, som indsettes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank
NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank,
OMAHA, NEBRASKA
Citizens National Bank,
GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

Ed. McCormick, A. A. Kendall, T. J. McCarty, W. A. Wilcox,
Præs. Vicepr. Kass. Assist. Kass.

Citizens National Bank,
Grundkapital: \$50,000.
— ST. PAUL, NEBRASKA —

En almindelig Bankforretning udføres. Rente betales paa deponerede Summer.

Direktører:
T. F. McCarty, W. A. Wilcox, J. Husted Agor,
A. A. Kendall, E. D. McCormick.

A. E. Cady, N. W. Wells, G. E. Lean,
President, Vicepr. Kasserer.

Forste National Bank.

— St. Paul, Nebraska —

Autoriseret Kapital: \$250,000. — Beholdning og Ovrekrud: \$60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Betsler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. E. Jøholm

— DRUGGIST OG APOTHEKER —

— Forhandler af —

Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

— GIGARER AF BEDSTE KVALITET —

— Lægerecepter udgives omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. E. Jøholm, Dannebrog, Nebr.

Dampskibsbilletter
OG JERNBANEBILLETTER

— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —

Grundejendom sælges og byttes

Et rigt Udvalg af opdyrkede Aarme i den frugtbare Loup-Dal haves til Sælg. Penge udblaanes i Forme med 7 1/2 pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen anden Afgift end "Recording of Mortgage" og "Abstract".

Ansøgning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nylsted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Neb.

DR. N. ROSENBERG,

41 S. Clark Street, Chicago, Ill.

er udbannet ved Europas førende Universiteter og Højskoler, har praktiseret i over 30 År, og er den eneste stambulærende Læge i Amerika, som har oprettet og udfører af franske og private Sygdomme til helbredelse, og er i stand til at fæse og behandle med nytte og ganske uden smerte. Hver sygdom.

Tællig Behandling, Urøgende Læsemed. Den bedste Emforsa. Antidens bedste og frægtige Mediciner, og biligt Værelse er hvad mine Patienter til enhver Tid med Liefhed kan gjere Regning paa.

Kroniske Sygdomme, Isalam Rheumatisme og Gigt, Bredningssydomme, Sveringsydomme, Thraxipha eller daarlige Færdte, Plarhec, nerves Svækkelse, Dødsydel, Tab af Antomelle, forlærende Tanke, neuralt Lidende, urent Blod, Tøvelser eller Hjertesyg, Kæsen, Anginome, Udliet, fort alle kroniske Sygdomme, behandles med stort Held.

Avindshydomme af enhver Slags, Isalam almindelig Svækkelse, Kærs- loashed, Underlivsurodener, uvelegemæssig Mænkulation, Encorrorhea, Anginærit og hulletionshelt Slangen sygdomme for Avindere, behandles med den bedste Emforsa, og færtes mange Aarhundeder hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarligge af langhede Urindingslader og Urindingslader, Isalam Diarree, Tab af Mandom og Væpfræst, Ulyst hos Mand og Kvinde, udslett til Fortæring, naturlige Kvalme, Hærs og Værs Sygdomme, Pua Waa, merkelig Urindning, behandles hurtig, og i alle Sygdomme der er, og udføres med stor Nytte, end af andre herværende Læger. Indgaae overtredende Afslædere med deres Kammerler og Stretter, som fan er Bedrøget og Svindet, anlant paa at trælle Wenge af godtrøende Aoll og herunder Udret med fuld Tillid til mig, som har fort Tid og med aldrig ligende Effekter vil bringe Sundhed og Hvilst til alle. Værling lendes omtalt med stor Emforsa og i alle Sygdomme.

Lægebog for Cuhver, en af mig udgivet Bog paa 50 Sider, gives en fuld Beskrivelse af Armevellegem og bedret fortælling Engene, de almindelig forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Ruc. Sendes frit til enhver ved Modtagelsen af et 2 Sent's Breve.

Angdommens Naadagiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, indbøms-Udsvævelse og de mest fjærlige, og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forsejlet Omilag ved Modtagelse af 4 Sent i Armevellegem.

Breve til: Hverdag 10-4. Udslaaet 10-1. Breve kunne frettes med fuld Tillid og Forsærlighed, da jeg selv i egen Person aabner, leser og besværer dem alle. Alle Breve adresseres **Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.**

En Prøve.

Fortælling af Syn D. Saligian.

"Er Fruen hjemme?" spurgte Boris Paulovitsch Tschernin, idet han trådte ind på døren, som var bedækket med Sne, fra sig.

"Ja, naadige Herre," svarede Tatien paa sin sjældne høstidelige og pynte-lige Maade.

En Prøve.

Fortælling af Syn D. Saligian.

"Er Fruen hjemme?" spurgte Boris Paulovitsch Tschernin, idet han trådte ind på døren, som var bedækket med Sne, fra sig.

"Ja, naadige Herre," svarede Tatien paa sin sjældne høstidelige og pynte-lige Maade.